

Josip Andrić

Memento prigodom 25. obljetnice smrti

Đuro Tomašić, Zagreb

Stručni članak

*Slati svjetlost u dubinu ljudskog srca
– to je poziv umjetnika.*

(R. Schumann)

U prosincu prošle godine, na *Zagrebačkim šokačkim divanima*, skromno je proslavljena 25. obljetnica smrti skladatelja, etnomuzikologa, melografa, glazbenog kritičara, publicista, „dragog i zaslužnog dobrog čovjeka, hrvatskog katoličkog radnika i pregaoca, dra Josipa Andrića, animatora kulturnog i umjetničkog života našeg naroda, svestranog intelektualca, velikog prijatelja običnog čovjeka i malih naroda”.¹

Ovo će biti samo kratki MEMENTO na dobrog čovjeka čiji je duh napustio ovu zemlju prije 25 godina.

„Veliki stvaraju veliko, ali dobri stvaraju trajno” (Ebner). Dr. Andrić je bio i *velik* i *dobar* zato je i načinio djela trajne vrijednosti koja su bila razumljiva i malom čovjeku. Da, „veliki ljudi su, ponekad, veliki čak i u malim stvarima”. (Vauvenargues)

Glazbeni život Andrića počinje u njegovoj 8. godini kad mu je otac kupio bisernicu, u koju je – kako sam kaže – za nekoliko dana naučio tamburati. Kao kalkant (gazitelj mijeha orgulja) rado je gledao kako učitelj nedjeljom svira na orguljama. I to je dijelom utjecalo na njegov kasniji glazbeni život. I harmoniku, koju mu je otac kupio umjesto skupog glasovira, naučio je svirati za nekoliko dana, te je zamjenjivao seoskog harmonikaša na plesu momaka i djevojaka.

Karakteristični nedostatak znanja glazbene metodike ondašnjih učitelja i nastavnika pjevanja (danas glazbenog odgoja) vidimo i u požeškom kapelniku Krestinu, koji – kao gimnazijski učitelj pjevanja – nije htio Andrića poučavati u glazbi. Gimnazijalac Andrić piše kratko i jasno o tome u svojoj autobiografiji² „...nije me htio uzeti da učim note i pjevanje, jer da nemam ni glasa ni sluha”. Nažalost, mnogi naši talenti i danas tako propadaju. – Srećom, Andrić je ipak ušao u orfanotrofski tamburaški zbor „Bisernica” i već za „2 i po godine – pri kraju 4. razreda gimnazije (danas 8. osmogodišnje) izabran je za dirigenta toga tamburaškog zbora. Tu je 1909. godine skladao i svoju prvu skladbu *Tihi uzdah*. No, uz glazbu nije zanemario ni ostala područja rada, pa ni književnost. Prvo je uređivao list *Veteran*, koji je sam pokrenuo (samo 2 broja jer ga je njegov prefekt zabranio), a zatim do mature, zajedno sa svojim kolegom Kürschnerom list

Slavonac (kasnije *Jelen*). Ovo ističem kako bih upozorio na Andrićeve sposobnosti kao organizatora već u najranijem aktivnom razdoblju njegovog života.

Spomenuta dva važna razdoblja u njegovom životu (osnovna škola i gimnazija) treba istaći zbog toga jer su imali odlučujuću ulogu u Andrićevom kasnijem djelovanju i kao glazbenika, posebno skladatelja tamburaške glazbe, i kao književnika–urednika.

Iza tadašnjeg 4. razreda gimnazije počeo je svirati violinu i harmonij te je već 1910. postao kolegijski orguljaš. Tada sklada i svoju prvu crkvenu skladbu *Ave Maria* za mješoviti zbor i orgulje. Glazbenu naobrazbu nastavlja uz pomoć bečke dopisne škole „Konservatorium”. – Tek kad mu je otac kupio pianino 1911. godine (imao je 17 godina) postao je učenik kapelnika Krestina.³ U gimnaziji je bio dirigent i tamb. zbora „Osvit” te obnovio orfanotrofski pjevački zbor „Lira” kojem je bio dirigent. Posebno je značajan podatak iz Andrićevog života da je već kao gimnazijalac bio postavljen za gimnazijskog nastavnika pjevanja i za orguljaša,³ te je kao dirigent tamburaškoga zbora i pjevačkog zbora nastupao na svim đačkim koncertima. Do mature je već skladao oko 40 različitih skladbi, crkvenih i tamburaških, te jednu za gudački orkestar; tiskao je niz članaka iz različitih područja glazbe. Andrićev bliski prijatelj Đuro Kuntarić ističe u *Zborniku*: „Kao gimnazijalac svira sve tamburaške instrumente, harmoniku, violinu, klavir, pa je čak naučio i gajde”.⁴

Nakon gimnazije htio je studirati glazbu, ali mu je život krenuo drugim smjerom budući da je poštivao želje svojega oca. Studirao je pravo u Zagrebu, a trgovački fakultet u Zagrebu i Pragu. Uz studij u Pragu i uz književni rad pod pseudonimom PIŠTA, proučavao je i glazbu te skladao nekoliko kompozicija. Pohađao je i 2 semestra filozofije u Innsbrucku. Kao student bio je urednik časopisa *Luč*, a po završetku 1. svjetskog rata postao je i ostao tijekom 8 godina urednik zagrebačkih *Seljačkih novina*, te urednik vinkovačkog tjednika *Pučka politika* putujući svakoga tjedna iz Zagreba u Vinkovce. Koliko je tu bilo utrošeno energije i vremena? Od 1921. godine bio je 33 godine urednik HKD sv. Jeronim, a 16 godina je uređivao tjednik *Obitelj* i – kako sam kaže u autobiografiji – „uz to još nekoliko drugih listova”.⁵ Danas se čudimo kako je sve to dospio obaviti. I prije dvadesetak godina slične riječi je napisao u *Zborniku* i Radovan Grgec „...pitamo se u čudu kako je jedan čovjek u razmjerno kratkom vremenu mogao toliko toga učiniti”.⁶ Možda je tajna njegovoga neumornog intelektualnog i umjetničkog rada u kršćanskoj askezi, a tome je, vjerojatno, pridonio i studij kršćanske skolastičke filozofije u Innsbrucku. Profesor i župnik u Bačkoj Palanci LAZO KRMPOTIĆ napisao je da je „sva njegova djelatnost inspirirana i nošena njegovom dubokom, proživljenom, kršćanskom religioznošću... i u njegovim djelima, koja nemaju religiozni sadržaj te njegova kršćanska i religiozna misao

tako je prisutna da je ne možemo ne osjetiti.”⁷ – Možemo reći da je Andrić zaista ispunio sve dane svojega života u potpunosti i talente koje mu je Stvoritelj podario svestrano upotrijebio, a plodove maksimalno umnožio.

Premda sve do sada spomenute djelatnosti Andrića ne pripadaju području glazbe, nabrojio sam ih da se mogu lakše uočiti sve njegove sposobnosti i intelektualni kapacitet u širokom opsegu njegovog djelovanja. Tako širokom i svestranom da je zaista teško shvatiti na koji način je to sve dospio načiniti uz mnoštvo njegovih putovanja po državama Europe, po Izraelu i arapskim državama, što je sve i opisivao u svojim putopisnim djelima. Uz sve nabrojene djelatnosti Andrić je posebno proučavao slovačku kulturu. Tiskao je, uz ostalo, i prvu slovačku gramatiku napisanu izvan Slovačke te prvu cjelovitu povijest slovačke glazbe uopće.⁸ Uz sav publicistički i književni rad (novele, studije) sudjelovao je i u radu „Cecilijina društva” te bio član uredništva časopisa za crkvenu glazbu *Sv. Cecilija*. Bio je i predsjednik Hrvatskoga tamburaškog saveza i predsjednik tamburaškog zbora „Zajc”, član odbora raznih društava itd. Komponirao je neprestano, obilazio hrvatska područja melografirajući popijevke (oko 2000), proučavajući narodne običaje itd. Da bismo, makar malo, mogli shvatiti veličinu Andrićevog glazbenog stvaranja pokušat ću ukratko prikazati i njegov skladateljski rad. Komponirao je oko 700 skladbi: popjevaka, kola, suite, elegija, uvertira, rapsodija, simfonijskih plesova, simfonijeta, skladbi za glasovir, glas i glasovir, glas i gudače, mješovite i muške pjevačke zborove, crkvene zborne skladbe sa i bez pratnje orgulja i – posebice treba istaknuti za tamburaške zborove s pjevanjem i bez pjevanja. Skladao je 3 opere (najvažnija je opera *Dužijanica*), 1 balet, 1 glazbenu komediju, 10 kantata, između kojih su *Šokački svatovi* jedno od najboljih njegovih djela, zatim 6 koncertnih uvertira, 1 koncert u a-molu (1961. g. op 253.) – to je prvo djelo ove vrste u cijeloj tamburaškoj literaturi. Skladao je i 3 mise, 1 *Te Deum*, 4 simfonijete, 10 elegija. Preko 50 skladbi je isključivo duhovne naravi. Zadnje mu je djelo bilo *Kantata o Kolariću* (1967. godine). Skladao je oko 120 popjevaka na riječi hrvatskih i stranih pjesnika, a također i na riječi narodnih pjesama. Biraio je riječi za vokalne skladbe eminentnih književnika: Matoša, Kovačića, Cesarića, Nazora, Sekulića, Kokića, Jakšića i niz drugih naših ali i stranih književnika (slovačkih, čeških, lužičkih, ruskih itd.).

Na narodne riječi koje je naš hrvatski narod stvarao, skladao je oko 100 popjevaka uz pratnju glasovira, tamburaškog zbora ili simfonijskog orkestra.

Teme za svoja djela u tipičnom narodnom duhu birao je iz prirode i okoline u kojoj je živio. Pjevao je o vinogradima, cvijeću, voću, berbi, žetvi, salašima, djeci, imenima muškaraca i žena, svecima, gradovima i selima, tamburi, čak i mjesecima pa i na liturgijske tekstove. Često u jednom djelu ima po nekoliko različitih tema iz pri-

rode. Npr. op. 49. *Pastoralni pentagram* sadrži slijedeće dijelove: 1. Potočnica, 2. Grožđe, 3. Jabuke, 4. Mahovina, 5. Sunčana pjesma. Posebno interesantan je op. 109. *Simfonieta rustica* za mali orkestar koji ima dijelove: 1. Didino oranje, 2. Dida u vinogradu, 3. Didin nakovanj, 4. Didina žetva. Dakle, sve o didi! Sam Andrić je u popisu svojih kompozicija napisao: „Ovom trećom svojom simfonijetom muzički sam opjevao svoga djeda, koji je bio tipičan lik bačke korjenike. To je simfonijeta o Plavni, selu iz kojeg potječem po majci, kao što iz njega A.G. Matoš potječe po ocu. Matošev dida Grga i moj dida Lajoš dali su srce i dušu ovom selu do visoke svoje starosti.”

Prema riječima B. Showa „razuman se čovjek prilagođava narodu, a nerazuman uporno nastoji narod prilagoditi sebi” – Andrić je opipavao puls naroda, osluškivao njegovo disanje, ušao je u njegovu dušu, njegove osjećaje, njegovu kulturu i u njegovu religioznost. I to je sve pretočio u svoja djela.

Svrha je dobre glazbe da oplemeni i osposobi slušatelja da bolje, snažnije živi i da lakše podnosi breme života. A takva je bila i Andrićeva glazba.

Književnik, profesor Juraj Lončarević napisao je u *Zborniku* i ove riječi: „Mnoga su mu djela bila samo izraz i potreba vremena i trenutka”.⁹ Držim, da je malo onih koji uočavaju potrebu vremena u kojem žive. Zar im nije dano to vrijeme za akciju i samo jedan život u tom vremenu? Andrić je to vrijeme maksimalno iskoristio!

Svoja djela, u kojima posebno mjesto zauzimaju Bačka i Požega, sam je Andrić sortirao i popisao počam od 1909. pa do 1956. godine. Kao op. br. 1 označio je suitu za tamburaški kvintet *Pod požeškim brdima*, nastalu 1909. godine (u 15. godini života). Već 2 godine kasnije nastaje njegov op. br. 4 koji sadrži tri *Ave Marije*, a skladao ih je u Požegi i Moroviću. Iste godine skladao prve popijevke i skladbe za pjevački zbor. Vrlo brzo niču nove skladbe. Iste godine (1911.) – imao je 17 godina! – skladao je 23 kompozicije. Dijelom su to skladbe za tamburaški zbor, nekoliko za glasovir, nekoliko za glas i glasovir, zatim za muški i mješoviti zbor (budnice i crkvene skladbe), te jedna kantata za sola, mješoviti zbor i glasovir.

Najplodnija godina stvaranja glazbenih djela bila je 1947. Tada je imao 53 godine i komponirao je oko 63 skladbe. A najplodnije razdoblje njegovog života, u kojem je skladao najveći broj kompozicija, obuhvaća vrijeme od 1946. do 1950. godine (52-56 godina života). U tom je razdoblju skladao oko 260 kompozicija. Od toga su 63 kola za tamburaški zbor ili gudački orkestar, 16 plesova za gudački orkestar (ev. + glasovir) nazvao je *Simfonijski plesovi*, 2 lužičko-srpska plesa i 20-etak duhovnih skladbi, zatim različite suite, popijevke, simfonijete...

Dijelove pojedinih skladbi komponirao je u različito vrijeme. Npr. *Srijemsku simfonijetu* op. 100 za gudački orkestar započeo je 1944., nastavio 1946., a završio 10 godina kasnije. Ovakav je način Andrićevog skladanja – s prekidima – vjerojatno uzrokovan nedostatkom vremena zbog brojnih dužnosti.

Posebno mjesto u Andrićevim tamburaškim skladbama zauzimaju KOLA. Skladao je oko 130 kola koje je nazvao imenima sela i gradova s kojima ga vežu uspomene. Npr.: *Bukinsko kolo, Plavanjsko, Somborsko, Subotičko, Morovičko, Iločko, Vinkovačko...* ili ih je nazivao imenima raznih prizora seoskog života (*Kolo na prelu, Kolo u šljiviku...*, *Kolo na vršidbi, Oračko kolo...*) pa čak ih je nazivao imenima ženskih i muških osoba iz njegovog života (*Stankino kolo, Jasnino, Vesnino...*, *Mijino, Ivino, Draganovo...*). Svakom od svojih 5-ero djece skladao je uz kolo i uspavanku te pokoju drugu skladbu a svima je posvetio suitu *Moja djeca i Dječja suita*. Svojoj supruzi posvetio je melodramu *Kraljici*. Naš Andrić je htio svojim većim skladbama za tamburaške zborove – kako sam kaže u svojoj autobiografiji – „dokazati da je tambura instrument kojim se mogu podići i velika umjetnička dostignuća”.¹⁰ Takva su djela npr. kantata *Šokački svatovi, Bačka simfonijeta, Srijemska rapsodija, Bunjevačka elegija, Šokačka elegija* itd.

Na području crkvene glazbe skladao je oko 50-tak skladbi, od *Ave Maria* i *Te Deuma* do popjevaka bl. N. Taveliću, bl. M. Križevčaninu, bl. Ozani Kotorki itd. sve do nedovršene kantate *Stabat Mater*.

Reproduktivnom glazbom i glazbenim stvaranjem ispunjen je cijeli njegov život. Teško je nabrojiti sve njegove skladbe, a ovdje – jer ovo je samo MEMENTO – i nemoguće. No, to i nije svrha ovoga kratkog prikaza. Bit će dovoljno da ga niti 25 godina nakon njegove smrti nismo zaboravili i da ćemo njegova glazbena djela izvoditi i predavati novim naraštajima. Naš Andrić živjet će tako i nadalje u svojim djelima. To smo dužni učiniti da Dr. Andrić, a s njim i mnogi drugi skromni ali duhovno veliki ljudi malog, kulturom bogatog hrvatskog naroda nikada ne budu zaboravljeni.

Bio je i MELOGRAF.

Melografirao je najviše popjevaka iz Bačke. Andrićev prijatelj učitelj Ilija Džinić je rekao da je skupljao stare bunjevačke narodne melodije i tako ih spasio od zaborava. Naš etnomuzikolog Julije Njikoš napisao je i slijedeće riječi o njegovom melografskom radu: „Dr. J. Andrić, potaknut od Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu, poslize drugog svjetskog rata, da kao rođeni Bačvanin sistematski sabere NARODNE MELODIJE BAČKIH ŠOKACA i BUNJEVACA, popunio je prazninu koja je postojala u našoj melografiji. Od 1947. godine obavljao je taj posao, pa je za nepunih 12 godina sabrao i zapisao oko 1.300 narodnih melodija iz svih bačkih mjesta u kojima žive Šokci i Bunjevci. Od toga broja otpada oko 900 zapisa na sela bačkih Šokaca, a ostali su iz bunjevačkih mjesta. 280 ih je iz Plavne! – rijetka su mjesta koja se time mogu podići. U Po-

žeškoj dolini zapisao je oko 350 narodnih melodija. Većina njih je tiskana u Andrićevoj zbirci *Slavonske narodne pjesme Požeške doline*.¹¹ U Slavoniji je zapisao oko 210 narodnih melodija, na otoku Hvaru 120, a 20 narodnih pjesama iz Zrinja, Turopolja i Karlovačkog kraja (1951.). Načinio je i zbirku (ostala je u rukopisu – tko će je objelodaniti?) od 25 narodnih popjevaka slovačkih Hrvata (iz 1943. godine).

Narodna popijevka „je zračila kroz cijeli opus njegovog životnog puta i svih njegovih poteza, ona je bila geslo njegova neshvatljivo opsežnog stvaranja u svim oblicima intelektualnog rada, a prožimala je i njegovu kršćansku i nacionalnu orijentaciju.” To su riječi Stjepana Kovačića uz otkriće spomenika dru Josipu Andriću.¹²

Na Institutu za narodnu umjetnost Hrvatske deponirane su 1824 popijevke koje je zapisao dr. Andrić.

Andrić nije bio samo skladatelj i melograf. Bio je i muzikolog, glazbeni kritičar, urednik, publicist, književnik, kulturni organizator i animator. Pisao je priloge i za *Hrvatsku enciklopediju*. Glazbene kritike je pisao i u *Sv. Ceciliji, Hrvatskoj prosvjeti, Obitelji, Hrvatskoj straži* itd., „te ga je s pravom dr. V. Rabadan nazvao najinformativnijim hrvatskim glazbenim kritičarom”.^{13a} „Njegovo načelo u umjetnosti bilo je: crpsti iz naroda i vratiti mu to oplemenjeno – da ga obogaćuješ!”^{13a}

Iz područja glazbe napisao je niz studija, eseja... Važnija su mu djela: *Ruska opera* (1923.), *Kako ćemo razumjeti glazbu* (1939.), *Slovačka glazba* (1944.), *Škola za tambure* (1953.), *Tamburaška glazba* (1962. – povijesni pregled). „Trebalo mnogo vremena, godina, decenija, stoljeća da njegovo djelo bude shvaćeno... prodiranjem u samu bit njegova bića”.^{14a}

Ogromne su dimenzije njegova svestranog rada. U svoje vrijeme bio je jedan od najistaknutijih katoličkih duhovnih radnika, pravi apostol. Organizira hodočašća, pokreće ideju o širenju kulta naših hrvatskih blaženika, radi na organizaciji euharistijskih kongresa... Bio je jedan od pokretača Katoličke akcije širom hrvatske domovine. „Njegovo najznačajnije životno djelo svakako je neumoran rad na dugogodišnjem nastojanju oko kanonizacije bl. Nikole Tavelića”¹⁵ – uz suradnju dra Đ. Kuntarića.

„Nije izmaknuo ogovaranju, pa niti potcjenjivanju, kojim su neki neelastični kulturni radnici znali popratiti njegova nastojanja i poticaje da i najneobrazovanijima treba na prikladan način uvijek pružati kultura i estetska dobra. Dogodilo se čak da jedan, inače ugledan vjerski časopis, prigodom njegove smrti nije donio niti kroničarsku bilješku”.^{13b} Postoji „fenomen pred kojim se u Hrvatskoj nalazimo: zapanjujuće neznanje temeljnih pojmova suvremenih i baštinjenih. Neznanje vlada danas ne samo u ispražnjenom selu, koje je u nekadašnjem smislu iščezlo, nego smo svjedoci toga među ubrzano kovanom novom inteligencijom i među stručno obrazovanim svijetom, koji je povučen težnjom za sticanjem i jeftinim užicima. Ne razumijevajući alfabet života, taj čovjek duševnu glad zasićuje trujućim se neukusom...”^{13c}

I danas su ove Sekulićeve riječi suvremene i bit će još dugo takve. Andrić je ovu našu negativnu realnost svojim djelima nastojao barem ublažiti.

Svojevrsno je Victor Hugo rekao: „Gdje je misao, tamo je i snaga”. Tome možemo dodati: a gdje je snaga razuma i osjećaja, tamo je i ljubav. A nju je obilno posjedovao Andrić. O toj požrtvovnoj ljubavi piše prof. A. Sekulić u *Zborniku*: „Iz njegovih djela: književnih, glazbenih, publicističkih, zračila je velika čovječnost i silna ljubav prema našoj zemlji i čovjeku” (str. 17.). O toj Andrićevoj ljubavi prema svom narodu, prema glazbi, istini... izrekla je i prof. Marija Vukelić u *Zborniku* zlatne riječi: „Nikada ne umiru oni koji iza sebe ostavljaju djelo ljubavi” (*Zbornik*, str. 138.).

Ima li što ljepše, nego čovjeku koji je u ljubavi prema svom hrvatskom narodu konstruktivno ispunio sve dane svog života, izreći stihove koje je napisao Stjepan Kovačić¹⁶:

...u mozaik Tvojem životnog lika
u kojem bi bila Tvoja prava bista
stavio bih alfu i omegu
poput sjajnih zvijezda Hrvatsku i Krista.

Eto, takav je bio naš Andrić, kojega ne smijemo nikada zaboraviti. Jer čovjek definitivno umire onda kada ga se nitko više ne sjeća.

BILJEŠKE:

1. Zbornik o dru Josipu Andriću. HKD Sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, 1971. str. 8.
2. J. Andrić: *Moja autobiografija*. U *Zborniku* str. 10. (o *Zborniku* vidi u bilješki br. 1)
3. Isto str. 11.
4. Đ. Kuntarić: Dr. Josip Andrić povezuje Požegu s Bačkom Hrvatskom. U *Zborniku* (vidi pod br. 1), str. 31.
5. *Zbornik* (vidi pod br. 1 i 2), str. 12.
6. Isto, str. 37.
7. Isto, str. 23.
8. Isto, str. 13.
9. Isto, str. 24.
10. Isto, str. 14.
11. J. Njikoš: Dr. Josip Andrić kompozitor i muzikolog. U *Zborniku* (vidi pod br. 1), str. 68.
12. *Zbornik*, str. 126.
- 13a K. Moskatelo: Dr. Josip Andrić kao publicista. U *Zborniku* (vidi pod br. 1), str. 63.
- 13b Isto, str. 64.
- 13c Isto, str. 65.
14. A. Sekulić: Nekoliko misli o književnom radu dra Josipa Andrića. U *Zborniku* (vidi pod 1), str. 56.
15. Ž. Beršek: Izložbe – komemoracije. U *Zborniku* (vidi pod br. 1), str. 132.
16. S. Kovačić: Grobna poema dru Josipu Andriću. U *Zborniku* (vidi pod br. 1), str. 19.

IZ RADA INSTITUTA ZA CRKVENU GLAZBU

KONCERT ŽENSKOG ZBORA INSTITUTA ZA CRKVENU GLAZBU KBF U ZAGREBU

Vodstvo ovogodišnje *Zimske katehetske škole* ugodno je iznenadilo svoje slušače kad im je na završetku *Tjedna* priredilo koncert duhovnih skladbi u izvedbi ženskog zbora *Instituta za crkvenu glazbu*. Odziv slušača nije bio doduše velik, budući da su se mnoge sudionice ZKŠ morale vratiti u svoje župe. Zato je predloženo upravi zimske i ljetne kateh. škole da ubuduće organizira slične nastupe tijekom samih predavanja, što može djelovati kao dodatno duhovno obogaćenje i psihičko opuštanje. Takav bi se ugođaj tada omogućio svim sudionicima skupa.

Zbor je pripremio i vodio Mo Miroslav Martinjak, a na glasu pratio ga je pratila prof. Hvalimira Bledšnajder.

Zbor je izveo slijedeće skladbe:

1. *U se vrijeme godišta* (dalmatinska iz Trogira) za 4. gl. ženski zbor
2. *Ave Maria* – gregorijanski koral – ženski zbor
3. Vatroslav Lisinski: *Ruža* – izvodi Valentina Krtnanjek, učenica solo pjevanja u klasi prof. Mladena Katanića
4. Miroslav Magdalenić: *Falen budi Jezus Kristuš* – 3-gl. ž. zbor
5. Anđelko Klobučar: *Laudate Dominum*, 3-gl. ž. zbor
6. Cesar Franck: *Ave Maria*, izvodi solo Ivica Kontent student u klasi prof. Mladena Katanića
7. Albe Vidaković: *Magnificat*, 3-gl. ž. zbor
8. Miroslav Martinjak: *Kad Gospod vraćaše sužnjeve Sionske* (Ps. 126) 3-gl. ž. zbor
9. Fra Angelo: *Leatamini*, 3-gl. ž. zbor
10. Giuseppe Giordani: *Caro mio ben*, izvodi solo Antonija Boroša, studentica u klasi prof. Mladena Katanića
11. *Aleluja* – gregorijanski koral – ž. zbor
12. *Veseli se Majko Božja*; obradba Miroslav Martinjak, 4-gl. ženski zbor
13. Miroslav Martinjak: *Pjevajte Gospodinu* (ps. 96) 4-gl. ž. zbor

Uz ove su skladbe uspješno nastupili i nadobudni mladi solo pjevači: Valentina Krtnanjek, Ivica Kontent i Antonija Boroša svi mahom u klasi prof. Mladena Katanića. Izvođači su bili nagrađeni srdačnim i zahvalnim pljeskom.

Među ostalim su skladbama posebno bili zapaženi moteti Mo Miroslava Martinjaka, koji otkrivaju novu zvijezdu hrvatskoga glazbenog stvaralaštva.

Čestitamo Mo Martinjaku i želimo mu trajno i plodno veličanje Stvoritelja srcem i glazbom.

S. S. SENTE

Rukopisi za br. 2 *Sv. Cecilije* primaju se u Tajništvo do 15. travnja 1993. g.